

Đã Từng Có Một Fan Trung Thành

Contents

Đã Từng Có Một Fan Trung Thành	1
1. Chương 1: Muốn Viết Truyện!	1
2. Chương 2: Muốn Trở Thành Tác Giả Truyện Trên Mạng!	2
3. Chương 3: Đăng Truyện Phức Tạp Thật!	2
4. Chương 4: Người Hâm Mộ Đầu Tiên!	3
5. Chương 5: Yêu Nhất Gió Trời Thu Mát Mẻ	4
6. Chương 6: Nổi Tiếng!	5
7. Chương 7: Gọi Anh Đi Nào	5
8. Chương 8: Đại Học Như Thế Nào?	6
9. Chương 9: Quân Đội Fan Nổi Dậy!!	7
10. Chương 10: Hai Năm?	8
11. Chương 11: Chờ Anh Nhé!	9
12. Chương 12: Thật Ra Thì Đây Chỉ Là Chương Tiếp Nổi Thổi	9
13. Chương 13: Kết - Bad Ending (1)	10
14. Chương 14: Kết - Bad Ending (2)	11
15. Chương 15: Kết - Happy Ending (1)	12
16. Chương 16: Kết - Happy Ending (2)	13
17. Chương 17: Kết - Happy Ending (xong)	13
18. Chương 18: Ngoại Truyện 1: Tiểu Mạnh Mạnh	14
19. Chương 19: Ngoại Truyện 2: Con Cũng Muốn Có Chồng!!	15
20. Chương 20: Ngoại Truyện 3: Tiểu Khải Khải	16
21. Chương 21: Ngoại Truyện 4: Chúng Ta Là Một Gia Đình!	18

Đã Từng Có Một Fan Trung Thành

Giới thiệu

Một câu chuyện kể về tình yêu giữa tác giả truyện tranh và cô nàng fan hâm mộ trung thành của mình. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tung-co-mot-fan-trung-thanh>

1. Chương 1: Muốn Viết Truyện!

Tạ Duy Khải, 17 tuổi, con trai chủ tịch một tập đoàn, tương lai định sẵn cho Duy Khải là học kinh tế và trở thành người tiếp quản tập đoàn mai sau.

Tất nhiên, mọi thứ chẳng hoàn hảo được, cậu chàng đáng ra phải được vô số nữ sinh theo đuổi này bây giờ lại là đối tượng được phụ nữ toàn trường coi là "chị em". Đùng hiểu nhầm, tính hướng của Duy Khải vô cùng rõ ràng, chỉ là... Duy Khải học chuyên Văn.

Nói đến việc học chuyên Văn, lại là một hồi tổn mồ hôi nước mắt và cả... nước cà chua của Duy Khải. Cái năm học đầu tiên ấy, cha của Duy Khải vốn định cho cậu vào lớp chuyên Toán, mà cậu chàng lại đem lòng yêu môn Văn từ lâu. Thế là cái trò một khóc hai nháo ba thất cổ được Duy Khải thực thi rất nhuần nhuyễn.

Tất nhiên, dùng với cha cậu thì nghiêm nhiên là vô dụng, với một bộ não cáo già lâu năm trên giới thương trường, cha cậu sẽ chẳng tin cái vụ cắt cổ tay chảy máu toàn mùi tương cà chua như thế. Vậy nên, đối tượng thích hợp nhất chính là nữ chủ nhân trong nhà - mẹ cậu.

Sao? Bạn bảo thuyết phục được mẹ cũng chẳng làm nên trò trống gì ư? Sai rất sai rồi nhé. Cha Duy Khải uy phong một đời, lại yêu nhất vợ mình, bà yêu cầu gì là răm rắp làm theo. Kể cả việc chọn chuyên cho con quan trọng như thế ư? Chỉ cần mẹ Duy Khải nhỏ vài giọt nước mắt, là cha cậu phải thỏa hiệp ngay tắp lự!

Duy Khải cũng đã hứa với cha rồi, chỉ học chuyên Văn đến hết cấp ba thôi, lên đại học nhất định sẽ theo ngành kinh tế, sau này nhất định sẽ tiếp quản công ty thật tốt. Vốn dĩ lúc đó cảm thấy hân là rất lâu mới phải thực hiện lời hứa của mình, vậy mà bây giờ cậu cũng đã 17 tuổi rồi. Sắp phải chia tay với Văn học, Duy Khải muốn mình để lại một dấu ấn gì đó.

Cậu bắt đầu viết truyện.

2. Chương 2: Muốn Trở Thành Tác Giả Truyện Trên Mạng!

Để viết truyện khó hơn Duy Khải tưởng tượng rất nhiều. Tất nhiên là để viết ra tình tiết của một câu chuyện rất đơn giản với học sinh chuyên Văn như Duy Khải, nhưng cậu không chỉ muốn viết ra thôi, còn muốn mọi người đọc được nó!

Duy Khải muốn trở thành một tác giả truyện trên mạng!

Thế là Duy Khải phải lần lần mò mò, mãi mới lập được nick thành viên trong một web truyện trên mạng, sau đó lại phải đăng ký tên mạng, làm sao cho không trùng với tên ai nữa. Cả cái mạng xã hội to như thế, bao nhiêu tên hay người ta đã đặt hết rồi, mọi người nói xem để đặt tên mà không bị trùng nó khó khăn đến thế nào!

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ mãi, Duy Khải đành đặt tên là "Gió trời thu mát mẻ". Mọi người bảo tên này cũng quá dài rồi? Còn hơi nữ tính nữa? Chứ biết làm thế nào, Duy Khải vốn định đặt cái tên "Thiên Phong" anh tuấn tiêu sái, nhưng lại phát hiện ra có người đặt rồi, đổi lại là "Gió Trời" thì cũng sợ có người đặt rồi, vậy thôi đành đặt cái tên bình thường mà độ dài bất thường này đi.

(Táo: Thật đấy cả nhà ạ, Táo search được có tác giả tên Thiên Phong thật ấy. Hicc chứ Táo ưng cái tên ấy lắm, lúc sau định đổi cho nam chính thành Gió Trời thì thấy hơi dị, mà cũng sợ trùng nữa. Đến tên "Gió trời thu mát mẻ" này mà cũng trùng tên ai nữa thì cho Táo xin lỗi @_@)

Xong vụ tên tuổi phiền phức, bắt đầu bắt tay vào viết truyện thì Duy Khải mới nhận ra mình trước đây suy nghĩ quá nông cạn rồi. Không chỉ cần viết ra nội dung thôi, còn phải có tên truyện, ảnh bìa truyện, tóm tắt truyện. Những thứ này đều phải thật hấp dẫn thì mọi người mới tò mò mà vào đọc!

Trời ơi, viết có một cuốn truyện thôi mà sao phức tạp đến thế cơ chứ!!

3. Chương 3: Đăng Truyện Phức Tạp Thật!

Được rồi, được rồi, ảnh bìa đã có, tóm tắt đã xong, tên truyện hoàn thành, đăng lên thôi nào!

"Phải có ít nhất một chương truyện mới có thể duyệt"

Duy Khải cạ lờ, lại vào mục Viết truyện viết một chương. Tiếp tục ấn đăng truyện!

"Yêu cầu duyệt đã được gửi"

Cậu chàng hí ha hí hửng lên tìm kiếm tên truyện của mình.

"Không có kết quả tìm kiếm, truyện không tồn tại hoặc chưa được phê duyệt"

Duy Khải ôm đầu lầm bầm:

- Trời ơi mệt mỏi chết mất! Thôi kệ, phải đi ngủ trước đã, để mai lại xem xem thế nào.

.....

Sáng hôm sau...

Đánh răng, rửa mặt, ăn sáng, hình như Duy Khải nhà chúng ta quên mất điều gì thì phải?

- Hôm nay Chủ Nhật, không phải đi học, mình quên gì được nhỉ?

Liếc nhìn cái máy tính nằm an vị trên bàn học, Duy Khải mới nhớ ra tối qua mình đã đăng truyện lên một web truyện.

Mở máy, nhanh chóng vào web, đăng nhập thành công, tìm kiếm tên truyện...

- Không biết là đã duyệt chưa nữa...

"Có 1 kết quả tìm kiếm"

- Yes! Được rồi! Thành công rồi! Hahaha @\$@%\$^%&!@\$@#

Tiếng mẹ từ dưới tầng vọng lên:

- Khải! Con đang xì xà xì xồ cái gì thế?

- Không có gì đâu mẹ, con đang học tiếng nước ngoài.

- Tiếng gì lạ vậy? Mẹ nghe không hiểu?

- Mẹ không biết được đâu!

- Làm gì thì cũng nhỏ tiếng thôi, làm phiền đến hàng xóm cũng không hay.

- Mẹ, mỗi nhà riêng biệt thế, còn cách cả một cái vườn hoa, làm sao mà nghe thấy được?

- Con vừa kêu như lợn bị chọc tiết ấy, làm sao mà lại không nghe thấy cho nổi!

- Mẹ

-- Rồi, rồi, biết rồi, anh be bé cái mồm lại cho tôi. Con trai đã sắp trưởng thành rồi còn làm nũng mẹ.

Đóng cửa phòng lại, Duy Khải không dám to mồm nữa, chỉ lặng lẽ hờ hết trong lòng, chạy đến trước máy tính, tự đọc truyện của chính mình.

"Càng đọc càng thấy hay" - Cậu chàng tự kỉ nghĩ - "Mà sao lướt đọc lại ít thế này? Thôi kệ, truyện mới đăng chỉ thế thôi, sau này sẽ tốt hơn. Viết tiếp chương mới đã."

4. Chương 4: Người Hâm Mộ Đầu Tiên!

Truyện đã được 10 chương rồi, đăng lên cũng nửa tháng, mà vẫn không có một lượt bình luận nào.

Tất nhiên, Duy Khải là người lo lắng nhất, cậu đang ngồi vò đầu bứt tai nhìn chằm chằm vào cái máy tính, ôm hi vọng mong manh rằng có thể không phải là không ai bình luận truyện của cậu, mà là do cậu đã bỏ lỡ khoảng khắc người ta bình luận, mà người bình luận thì lại xóa nó đi trước khi cậu đọc được!

Ai đó bình luận cho Duy Khải đi, tội nghiệp cậu chàng quá.

Duy Khải sắp tuyệt vọng...

"Đình! Bạn có một bình luận mới từ Mạnh Mạnh"

- A? Cuối cùng cũng có người bình luận rồi sao?

Ôm tâm trạng vừa mừng vừa lo, Duy Khải đọc thật chậm bình luận của người đó:

"Manh Manh: Truyện hay quá tác giả ưi, hóng quá a~ Mau mau ra chương đi a~ Sắp mòn dép rùi tác giả ưi, đang gay cần mà sau dừng lại vậy nè???"

- Haha, cuối cùng thì cũng có người nhận ra rồi! Cuối cùng cũng có người cảm thấy truyện mình viết hay rồi! Hahaha ##%\$%@\$^% (Táo: Lúc anh này quá khích thì sẽ nói lung tung nhé)

Tiếng mẹ lại vọng lên:

- Khải!!!

-Vâng, con biết rồi ạ, con xin lỗi.

Quay lại, Duy Khải tay run run cầm con chuột máy tính, não chưa biết trả lời người ta thế nào thì tay đã nhanh ẩu đoán gửi đi một câu trả lời ngu ngu:

"Gió trời thu mát mẻ: Thật sao? Bạn thấy truyện của mình hay thật à?"

"Manh Manh: Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất cuốn hút, tình tiết rất tuyệt, giọng văn lại tinh tế!"

"Gió trời thu mát mẻ: Bạn cường điệu quá rồi. Mình làm sao giỏi được như vậy."

"Manh Manh: Mình nói thật mà, mắt nhìn người của mình chuẩn lắm đó. Bây giờ bạn mới viết truyện nên vậy thôi. Sau này nhất định thành đại thần trong giới!"

"Gió trời thu mát mẻ: Cảm ơn bạn, có mỗi bạn ủng hộ mình thôi à."

"Manh Manh: Ồ, không đâu, bạn viết thật sự rất tốt, sau này chắc chắn nhiều người ủng hộ bạn, mình chỉ đang tranh thủ ôm đùi bạn thôi à, chứ sau này bạn nổi rồi thì khó lắm."

5. Chương 5: Yêu Nhất Gió Trời Thu Mát Mẻ

Trong lúc mà Duy Khải sắp tuyệt vọng và ngừng tin tưởng vào khả năng viết Văn của mình, Manh Manh đã xuất hiện như thế đấy.

Từ đó, dưới mỗi chương truyện của Duy Khải đều có bình luận của Manh Manh. Mà cũng như vậy, chỉ cần nhìn thấy bình luận của Manh Manh là Duy Khải sẽ trả lời ngay:

"Manh Manh: A a a, Gió trời thu mát mẻ sao cậu ác vậy! Rốt cuộc thì sau đấy nữ chính làm sao! Làm sao hả?? Tại sao cậu lại dừng ngay chỗ đó chứ!"

"Gió trời thu mát mẻ: Thì còn tiếp mà."

"Manh Manh: Còn tiếp là thế nào chứ? Ai chẳng biết là còn tiếp? Cậu đùa tở à?? Không chịu đâu, tớ muốn biết tở muốn biết tở muốn biết cơ!"

"Gió trời thu mát mẻ: Bí mật không thể bật mí."

"Manh Manh: Tở ghét cậu! Sao cậu có thể đối xử với tớ như vậy! Chúng ta có là bạn bè không, hả??"

"Gió trời thu mát mẻ: Có mà..."

"Manh Manh: Có mà cậu không chịu nói cho tớ biết, có mà cậu nỡ để tớ tò mò không biết diễn biến tiếp theo, có mà cậu nỡ ngừng chương đúng lúc gay cần!!!"

"Gió trời thu mát mẻ: Đây là đạo đức nghề nghiệp cần có của tớ."

"Manh Manh: Tở mặc kệ, cậu mà không nói thì tớ ngồi bình luận cho kêu nát máy của cậu luôn!" (Táo: Bởi vì sau mỗi bình luận sẽ có tiếng kêu thông báo ấy)

"Gió trời thu mát mẻ: Tở cũng chưa nghĩ ra tình tiết tiếp theo nữa..."

"Manh Manh: Cậu trả lời không được chấp nhận."

"Gió trời thu mát mẻ: Nói trước ở mục bình luận thế này, mọi người nhìn thấy hết, còn ai muốn đọc tiếp truyện của tớ nữa?"

"Manh Manh: Thì cậu đăng chương mới lên luôn đi!"

"Gió trời thu mát mẻ:..."

"Manh Manh: Đi mà đi mà, yêu cậu nhất luôn ấy, đăng đi mà đăng đi mà ~"

"Gió trời thu mát mẻ: Aizzz, được rồi, tớ chịu cậu luôn."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Cảm ơn cậu! Cậu tốt nhất!!"

"Gió trời thu mát mẻ: Cái gì đấy?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Cái gì cơ?"

"Gió trời thu mát mẻ: Tên cậu -_-"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: À, đổi tên thôi mà."

6. Chương 6: Nổi Tiếng!

Lời của Manh Manh thể nhưng thật sự linh nghiệm, chỉ sau khoảng một năm, cái tên "Gió trời thu mát mẻ" đã làm dậy lên một ngọn sóng trong giới mạng xã hội.

Duy Khải tính đến hiện tại sở hữu khoảng 10 vạn lượt theo dõi, mỗi truyện cậu chàng viết đều có lượt đọc khủng, cùng với vô vàn bình luận, đặc biệt hơn cả là dân người hâm mộ cực kì đoàn kết.

Những người hâm mộ Duy Khải lúc sau đều nhất trí tôn Manh Manh lên làm trưởng nhóm, cũng học theo Manh Manh đặt tên kiểu "... nhất Gió trời thu mát mẻ", ví dụ như "Thương nhất là Gió trời thu mát mẻ", "Mến nhất Gió trời thu mát mẻ", "Muốn gả cho nhất Gió trời thu mát mẻ..."

Giữa một đội quân người hâm mộ hùng hậu như thế, bình luận của Manh Manh trở nên rất nhỏ bé, nhưng lần nào Duy Khải cũng cố gắng căng mắt ra để tìm bình luận của Manh Manh. Những người khác thì nếu Duy Khải nổi hứng sẽ trả lời bình luận của họ, có được Duy Khải trả lời không còn phải dựa vào may mắn. Chỉ riêng Manh Manh, chỉ cần Manh Manh bình luận, chắc chắn sẽ được Duy Khải trả lời.

Không chỉ riêng Manh Manh, cả Duy Khải cũng như vậy, giữa vô vàn bình luận như thế, vậy mà cậu chàng đều cảm thấy sáo rỗng, chỉ có bình luận của Manh Manh mới khiến cậu vui vẻ, chỉ có bình luận của Manh Manh mới có thể tiếp sức cho Duy Khải.

Chính bản thân Duy Khải cũng chẳng biết từ bao giờ mình lại chờ đợi bình luận của Manh Manh, đọc được bình luận của Manh Manh sẽ cảm thấy thật hạnh phúc, không tìm thấy bình luận của Manh Manh sẽ cảm thấy thật phiền lòng.

Vốn dĩ Duy Khải đã vào đại học rồi, cũng đã thi Kinh tế, nhưng cậu lại không muốn bỏ việc viết truyện, vừa học vừa viết truyện, xác thực là rất vất vả. Duy Khải cũng không rõ, cậu luyện tiếu con số 10 vạn người hâm mộ kia, hay luyện tiếu những bình luận từ một cô nàng hâm mộ trung thành.

7. Chương 7: Gọi Anh Đi Nào

Viết xong một chương, theo thói quen, Duy Khải lại lướt xuống đọc bình luận.

Đa phần đều là những lời khen hoặc cầu chương mới, chỉ có bình luận của Manh Manh là khác biệt:

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Cậu không phải viết mỗi chương đều là ít nhất 1000 chữ hay sao? Như thế nào hôm nay lại thiếu mất 100 chữ rồi?"

Duy Khải giật mình, bật cười:

- Thật à? Sao cô ấy biết được vậy nhỉ? Chính mình còn không để ý nữa.

Lại trả lời bình luận:

"Gió trời thu mát mẻ: Tớ cũng không biết, chắc dạo này bận quá nên không nghĩ được nhiều."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Sao mà bận? Cũng có phải thi cuối kỳ đâu?"

"Gió trời thu mát mẻ: Vừa mới lên đại học còn chưa quen, lại phải dành thời gian viết truyện, tớ sắp mệt chết rồi!"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ:...???!!!"

"Gió trời thu mát mẻ: Cậu lên cơn gì đấy?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Có mà... lên cơn ấy!!!"

"Gió trời thu mát mẻ: '...' là ai thế?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Thì là... chứ ai!"

"Gió trời thu mát mẻ: Haha, đừng nói là cậu ít tuổi hơn tớ nhé?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ:!!!"

"Gió trời thu mát mẻ: Thật à? Cái này mới đây, gọi anh đi bé ~"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Bé cái con khỉ!"

"Gió trời thu mát mẻ: Chữ năm nay 'đăng ấy' trải qua bao nhiêu cái xuân xanh rồi?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Đùa à, đừng ngay cái giọng điệu ấy lại đi."

"Gió trời thu mát mẻ: Thì nhiều tuổi nói luôn nào?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: 16"

"Gió trời thu mát mẻ: Ahaha, trẻ vị thành niên à?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Nói nữa là tuyệt giao đấy nhé!"

"Gió trời thu mát mẻ: Thôi thôi, vậy gọi 'anh' có được không?"

"Yêu nhất gió trời thu mát mẻ:!!!"

"Gió trời thu mát mẻ: Hôm nay sẽ viết thêm vài chương, hài lòng chưa?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Thêm 5 chương!"

"Gió trời thu mát mẻ: Ok"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Cảm ơn 'anh'!"

(Táo: Gõ đoạn trên rồi hết cả tay, nhìn lại thấy... hết hồn!! Toàn gió trời thu mát mẻ)

8. Chương 8: Đại Học Như Thế Nào?

Từ khi mà Manh Manh biết được Duy Khải đã học đại học rồi, thì những bình luận của cô nàng quay ngoắt 180 độ luôn.

Vốn dĩ trước đây bình luận của Manh Manh đều chỉ liên quan đến truyện và truyện thôi, đến mức nhiều khi Duy Khải cảm thấy như bị bỏ rơi vậy đó. Còn bây giờ, dù không bình luận về truyện nữa, nhưng Manh Manh lại bám riết không buông vấn đề học đại học như thế nào. Lúc bấy giờ, Duy Khải mong Manh Manh thả lỏng về truyện còn hơn:

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Học đại học khó lắm phải không?"

"Gió trời thu mát mẻ: Cũng kha khá."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Kha khá là như nào?"

"Gió trời thu mát mẻ: Là cũng bình thường đó, khá khó, không phải không khó, mà cũng chẳng phải quá khó."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Học đại học có vui không?"

"Gió trời thu mát mẻ: Không biết."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Sao mà lại không biết được? Anh~ Nói đi mà ~ Anh ơi ~"

"Gió trời thu mát mẻ: Nếu hoạt bát năng động thì chắc cũng vui, chứ trưởng thành cả rồi, ai có việc của người nấy, học cùng lớp cả năm có khi còn chẳng quen ấy chứ."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Nghe chán thế nhỉ? Em tưởng đại học vui lắm mà?"

"Gió trời thu mát mẻ: Sống trong kí túc xá thì có lẽ sẽ vui hơn, quen được nhiều người, thân thiết hơn. Chứ như anh đến trường nghe giảng rồi về nhà, cũng chán lắm."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Sao anh không ở trong kí túc xá?"

"Gió trời thu mát mẻ: Không thích."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Xì, tính anh vậy mà sao lên được đại học thế?"

"Gió trời thu mát mẻ: Tính cách với đại học thì liên quan gì đến nhau? Mà tính anh làm sao?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Rồi, rồi, em đã xác định thuộc tính của anh."

"Gió trời thu mát mẻ: Thuộc tính?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Ngạo - kiêu."

"Gió trời thu mát mẻ: Em là hủ nữ đấy à? -_-"

9. Chương 9: Quân Đội Fan Nổi Dậy!!

Sau N lần bị bơ, đội người hâm mộ của Duy Khải đã nổi dậy!!

À mà...

Thay vì nói nổi dậy thì gọi là bám đuôi cũng không sai.

Dưới một chương truyện bình - thường - đến - không - thể - bình - thường - hơn của Duy Khải đã diễn ra một sự việc như thế này:

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Manh Manh đã có mặt! Hôm nay ra chương sớm vậy anh?"

"Mến nhất Gió trời thu mát mẻ: Ra chương sớm +1"

"Thương nhất Gió trời thu mát mẻ: Ra chương sớm +2"

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Ra chương sớm +3. Lầu dưới giữ nguyên đội hình!"

...

"Muốn gả cho nhất Gió trời thu mát mẻ: Ra chương sớm +N."

"Gió trời thu mát mẻ: Có chuyện gì vậy mọi người?"

"Muốn gả cho nhất Gió trời thu mát mẻ: A a a, ta nhìn thấy đại thần, đại thần trả lời bình luận của ta kìa các nàng ơi!!!"

"Tương tư nhất Gió trời thu mát mẻ: Thật sự là chân thân đó! Cuối cùng ta đã nhìn thấy đại thần rồi!"

"Trân trọng nhất Gió trời thu mát mẻ: Đại thần cho ta xin chữ kí, ta muốn chữ kí của đại thần ~"

@#%^^\$%^\$%^&^%#

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Mọi người bình tĩnh! Bình tĩnh nào!"

"Thương nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng à T.T"

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Chúng tôi biết hai người lương tình tương duyệt ~"

"Tương tư nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhưng nàng cũng phải hiểu cho nỗi lòng của chị em chứ!"

"Mến nhất Gió trời thu mát mẻ: Cho chúng tôi sờ sờ đại thần một chút thôi mà ~"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Mọi người dọa anh ấy sợ đấy --"

"Trân trọng nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng nói ta mới để ý các nàng ạ, đại thần lặn mất tăm rồi T.T"

"Muốn gả cho nhất Gió trời thu mát mẻ: Đại thần ơi"

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Gọi đại thần +1"

"Tương tư nhất Gió trời thu mát mẻ: Gọi đại thần +2"

"Gió trời thu mát mẻ: Đây đây, mọi người đừng gọi nữa @_@"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhiều fan quá nó vậy đấy."

"Gió trời thu mát mẻ: Haha, cũng vui mà."

10. Chương 10: Hai Năm?

4 năm cứ thế trôi qua, Duy Khải cũng đã sắp tốt nghiệp đại học rồi. Việc chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp khiến Duy Khải bận rộn tới mức không thể nhớ viết truyện, mà cũng chẳng còn thời gian mà viết truyện.

Thế nhưng, theo thói quen, Duy Khải vẫn bật máy tính ngay khi xong việc, cả khi đã là 12 giờ đêm, để tìm kiếm bình luận của một người...

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Có chuyện gì vậy? Sao hôm nay anh không đăng chương? Anh vẫn ổn chứ?"

"Gió trời thu mát mẻ: Ừm, anh không sao, sắp tốt nghiệp nên hơi bận."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: À, phải rồi, năm nay anh tốt nghiệp rồi ha, sắp thành người lớn rồi."

"Gió trời thu mát mẻ: Chúng ta đều là người lớn rồi mà:))"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Em không muốn lớn đâu."

"Gió trời thu mát mẻ: Haha, à, mới cả anh xin lỗi vì đã không đăng được chương mới cho em đọc nhé!"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Có sao đâu anh, việc học của anh quan trọng hơn mà. Anh tốt nghiệp xong rồi viết tiếp cho em, nhé?"

Từ 'nhé' ấy dường như mang theo một hi vọng, mà cũng mang theo một tia lo sợ, Duy Khải biết Mạnh Mạnh đang sợ điều gì, sáng nay cha Duy Khải cũng đã nói:

- Khải, có thời gian không con?

- Dạ, sao vậy cha?

- Con cũng sắp tốt nghiệp rồi, đừng tiếp tục viết những thứ vớ vẩn gì đó trên mạng nữa.

- Chúng không hề vớ vẩn đối với con, cha ạ!

- Việc đó làm tốn thời gian của con, nhưng có đem lại cho con lợi ích thực tế gì không? Có nuôi sống con được không?

- Cha...

- Khải, con đã hứa với cha rồi.

- Con... Con chỉ hứa, sẽ quản lí công ty thật tốt!
- Con chắc chắn mình có thể làm vậy khi dành thời gian cho việc kia sao?
- Vậy con phải làm sao thì cha mới tin con đây?
- Hai năm, trong vòng hai năm sau khi con tốt nghiệp, nếu con hoàn thành tốt mọi việc, thì cha sẽ đồng ý.
- Vâng, thưa cha.

11. Chương 11: Chờ Anh Nhé!

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Vậy anh sẽ không thể online trong hai năm tới sao? Em không thể nói chuyện với anh suốt hai năm?"

"Gió trời thu mát mẻ: Anh xin lỗi... Chờ anh, được không? Mạnh Mạnh, chờ anh hai năm có được không? Anh nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà cha giao, anh nhất định sẽ quay lại đây. Cho nên trong thời gian hai năm đó, em chờ anh có được không?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Em..."

"Gió trời thu mát mẻ: Anh yêu em, Mạnh Mạnh."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Anh..."

"Gió trời thu mát mẻ: Anh biết hai năm thật sự rất lâu, nhưng anh yêu em, Mạnh Mạnh. Ngay lúc anh sắp tuyệt vọng thì em xuất hiện, em động viên anh, em cho anh niềm tin! Ngay khi anh đủ mạnh mẽ để quyết định số phận của mình, thì anh sẽ đi tìm em, sẽ cho em một danh phận. Vậy nên, em chờ anh, được không?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Vâng."

"Gió trời thu mát mẻ: Anh yêu em, Mạnh Mạnh."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Em yêu anh, em đã yêu anh từ rất lâu rồi, từ cái ngày em đặt cái tên này. Em chỉ sợ em đang mơ một giấc mơ thật đẹp, khi tỉnh lại, em sẽ chẳng còn gì nữa..."

"Gió trời thu mát mẻ: Không phải vậy, đây đều là sự thật, anh yêu em. Đừng sợ, nhé? Ngày này của hai năm sau, anh nhất định sẽ trở lại, khi đó, em hãy chờ anh ở đây nhé, để khi anh vừa bình luận, em sẽ là người trả lời đầu tiên."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Vâng, em sẽ là người đầu tiên trả lời bình luận của anh, giống như anh đã luôn trả lời bình luận của em vậy..."

(Táo: Nếu có ai hỏi vì sao không trao đổi fb, sdt, địa chỉ... thì bởi vì là Duy Khải muốn danh chính ngôn thuận yêu Mạnh Mạnh mà không phải giấu cha. Còn Mạnh Mạnh thì sợ, giống sợ bị bỏ rơi ấy, vì đây chỉ là tình ảo thôi.)

12. Chương 12: Thật Ra Thì Đây Chỉ Là Chương Tiếp Nối Thôi

Sau khi Duy Khải biến mất, giới truyện trên mạng lại một hồi bão nổi. Rất nhiều câu chuyện mà cậu ấy viết đang còn dang dở, vô số độc giả nhảy hố để rồi phát hiện ra cái hố này không còn được lấp nữa.

Các fan của Duy Khải phải đối mặt với một sự thật: Đại thần nhà bọn họ bỏ nghề rồi! Đại thần không viết truyện nữa!

Đó thật sự là một tin tức đáng sợ...

"Thương nhất Gió trời thu mát mẻ: Bọn họ nói đại thần bỏ nghề các nàng ạ. Vớ vẩn nhỉ?"

"Mến nhất Gió trời thu mát mẻ: Đúng vậy, có lẽ đại thần chỉ bị ốm nên không đăng chương thôi."

"Mơ đến nhiều nhất Gió trời thu mát mẻ: Hay là đại thần bỏ thật hả các chị?"

"Muốn xin chữ kí nhất Gió trời thu mát mẻ: Em mới vừa nhảy hố, đại thần lại không lấp là như nào?"

"Tương tư nhất Gió trời thu mát mẻ: Các cô đang nói cái gì đấy?"

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Mấy bé fan mới không tin vào đại thần à?"

"Tưởng tượng nhiều nhất Gió trời thu mát mẻ: Các chị quen với đại thần thì hay rồi. Chúng tôi mới tham gia nhóm này, còn chẳng biết nhân phẩm của đại thần thế nào cơ ~"

"Mến nhất Gió trời thu mát mẻ: Đùa, anti fan đi lạc vào đây hả? Ăn nói ngông cuồng như thế, còn không tin vào đại thần, nhóm này không chào đón nhé!"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Mọi người đừng cãi nhau nữa."

"Tương tư nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng đây rồi!"

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng nàng nói sự thật đi."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Gió trời thu mát mẻ sẽ không trở về trong 2 năm tới."

"Muốn xin chữ kí nhất Gió trời thu mát mẻ: Lâu như vậy? Thôi, tôi còn phải đi nơi khác!"

"Thương nhất Gió trời thu mát mẻ: Chúng tôi cũng không chào đón cô!"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Tôi không trách ai muốn bỏ nhóm, mọi người cứ tự do đưa ra quyết định của mình."

(Táo: Chương sau end nhé cả nhà, có 2 kết HE và BE. BE ngày mai Táo đăng, HE thì để xem đã.)

13. Chương 13: Kết - Bad Ending (1)

Hai năm, không quá dài, nhưng cũng chẳng phải là ngắn. Đối với những người có niềm tin mạnh mẽ, hai năm thời gian không đủ để lay chuyển họ, nhưng còn những con người vừa mới bước ra đối diện với thế giới đầy khắc nghiệt này thì sao?

Duy Khải chính là người như thế.

Khi vừa ra trường, cầm trong tay tấm bằng kinh tế loại ưu, nhưng Duy Khải vẫn nhớ đến văn học, vẫn nhớ đến Mạnh Mạnh. Khi ấy, mọi thứ trong mắt Duy Khải đơn giản lắm, cậu nghĩ rằng chẳng có gì khó, chỉ cần đợi qua hai năm là cậu và Mạnh Mạnh sẽ đến được với với nhau.

Thế nhưng, không phải vậy.

Cha Duy Khải biết Duy Khải vẫn còn vấn vương văn học, muốn làm nhà viết truyện gì đó, thế nên ông đã không hề che chở cho Duy Khải trong công ty của mình. Ông bắt Duy Khải làm việc từ những vị trí thấp nhất để vươn lên, dạy cho Duy Khải những mặt xấu của lòng người, cho Duy Khải thấy giới thương trường đậm máu theo cách của nó.

Duy Khải phải làm việc như một cái máy, thời gian đầu, cậu còn nghĩ rằng điều này là vì Mạnh Mạnh, nhưng chỉ sau một năm, Duy Khải đã hoàn toàn trở thành một thương nhân, trong đầu chỉ tồn tại có lợi hoặc không có lợi.

Lại nói, cha Duy Khải hoàn toàn không nhận ra con trai mình thay đổi như thế là đủ rồi, vẫn tiếp tục nghiêm khắc với cậu, khiến cho cậu hoàn toàn trở nên lãnh khốc vô tình.

Lời hứa của hai năm trước, Duy Khải... đã sớm quên.

.....

Sau hai năm cố gắng, cuối cùng Duy Khải cũng đã leo lên được vị trí giám đốc:

- Thư kí Lý, cuộc hẹn với tiểu thư Hannah của tập đoàn XX vào chiều nay đã sắp xếp xong chưa?

-...

- Thư kí Lý? Lý Minh Anh??
- Dạ? Dạ, đã sắp xếp xong rồi, thưa giám đốc!
- Cô làm gì mà ngồi thất thần nhìn máy tính thế?
- Không, không có gì!
- Tập trung làm việc đi.
- Vâng!

14. Chương 14: Kết - Bad Ending (2)

Cả ngày hôm ấy, Manh Manh chờ từ sáng tới tối, chỉ sợ mình bỏ lỡ một giây thôi, cũng sẽ lạc mất nhau.

Nhưng dù Manh Manh có cố gắng thế nào, Duy Khải cũng không xuất hiện.

Nhìn con số hiển thị trên màn hình máy tính thay đổi từ 11:59 PM sang 12:00 AM, rồi lại thành 12:01 AM, tất cả fan của Duy Khải đều muốn sụp đổ rồi!

Sau hai năm, từ con 10 vạn chỉ còn lại 10 người, đều là những người trung thành nhất, họ có chung niềm tin. Nhưng niềm tin ấy vào ngày hôm nay, đã biến mất hoàn toàn.

"Tương tự nhất Gió trời thu mát mẻ: Đại thần không về thật rồi."

"Mến nhất Gió trời thu mát mẻ: Đại thần đi thật sao?"

"Thương nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng, cô nói gì đi chứ?"

"Manh Manh: 'Gió trời thu mát mẻ' không còn nữa, mọi người giải tán đi."

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng, tên của cô...?"

"Manh Manh: Anh ấy không về nữa rồi!"

"Mến nhất Gió trời thu mát mẻ: Nhóm trưởng..."

"Thương nhất Gió trời thu mát mẻ: Được rồi, được rồi, mọi người hảo tự hảo tán đi. Không có đại thần, chúng ta vẫn là chị em tốt, được chứ?"

"Quý nhất Gió trời thu mát mẻ: Vẫn là chị em tốt +1"

"Tương tự nhất Gió trời thu mát mẻ: Vẫn là chị em tốt +2"

!#\$%@\$%^&

.....

Hôm sau, Manh Manh vẫn nhìn chăm chăm màn hình máy tính, mặc dù bản thân cô đang tự cười mình mơ mộng hão huyền.

- Thư kí Lý? Thư kí Lý!
- A? Giám đốc, anh gọi tôi?
- Lý Minh Anh! Từ hôm qua đến bây giờ cô bị làm sao vậy hả?
- Không, không có gì.
- Tốt nhất là như thế. Tiếp tục sắp xếp một buổi gặp mặt nữa với cô Hannah đi.
- Vâng, tổng giám đốc vừa ý tiểu thư đó rồi ạ?
- Nhà cô ấy môn đăng hộ đối, tính cách cũng không tệ!

- Vâng...

Cô quay lại nhìn những lời hứa của Duy Khải từ hai năm trước một lần cuối cùng:

"Bạn chắc chắn muốn xóa?"

"Đồng ý"

Hãy để chúng trở thành những kí ức đi thôi, tuổi trẻ bồng bột rồi cũng phải trôi qua...

15. Chương 15: Kết - Happy Ending (1)

Hai năm sau...

Duy Khải đã hoàn thành nhiệm vụ mà cha cậu giao cho, giờ đây có thể đứng vững trên đôi chân của mình.

Và, Duy Khải nhớ Mạnh Mạnh.

Mạnh Mạnh chính là động lực giúp cho Duy Khải cố gắng suốt hai năm, trải qua bao nhiêu khó khăn, nhưng chỉ cần nghĩ đến Mạnh Mạnh, mọi mệt mỏi của Duy Khải dường như tan biến hết.

Ngày hẹn với cha đã đến rồi, lời hứa với Mạnh Mạnh năm đó, Duy Khải sắp thực hiện được rồi!

- Cha, con hi vọng cha đã nhìn thấy sự cố gắng của con trong hai năm qua.

- Ừm, không tồi, không tồi đâu, từ một nhân viên nhỏ bé, không có sự giúp đỡ của cha mà cũng có thể leo lên vị trí giám đốc này!

-Cha, vậy, con...

- Hửm? Tác phong giám đốc của con đâu rồi? Sao lại ậm ừ lẽ mề thế này?

- Con mong cha thực hiện lời hứa của cha hai năm trước.

- Hai năm trước? Văn học gì đó của con?

- Dạ, không chỉ vậy, con đã yêu một cô gái.

- Một cô gái? Qua mạng sao?

- Vâng! Con yêu cô ấy!

- Con biết cô ta trông thế nào sao? Con đã từng gặp cô ta chưa?

- Cha, con nghĩ con đã đủ lớn để hiểu và có thể tự quyết định cuộc đời của mình.

- Thôi thôi, ta cũng kệ con đây, con trưởng thành rồi! Đủ lông đủ cánh rồi phải không?

- Cha à...

- Không dám, ta cũng không dám ép buộc con cái gì nữa đâu, vì vụ hai năm trước mà mẹ con đã đá ta ra ngủ phòng khách suốt một tháng đấy!

- Con cảm ơn cha!

.....

Về phòng làm việc, Duy Khải bật máy tính, đăng nhập vào một web vừa quen thuộc lại xa lạ.

Mọi thứ hiện ra trước mắt cậu tựa như chỉ mới hôm qua, những câu chuyện Duy Khải viết vẫn còn ở đó, cuộc trò chuyện, và cả lời hứa giữa Duy Khải với Mạnh Mạnh... Tất cả kí ức ủa về, cánh cửa trái tim bị khóa kín hai năm được mở ra một lần nữa.

Duy Khải gõ từng chữ một, thật cẩn thận, như đang nâng niu một thứ gì trân quý:

"Gió trời thu mát mẻ: Mạnh Mạnh, em có đó không?"

16. Chương 16: Kết - Happy Ending (2)

Khi Mạnh Mạnh nhìn thấy dòng chữ ấy hiện lên trên màn hình máy tính, cô gần như không tin nổi vào mắt mình.

Hai năm, hai năm trời tưởng như thật nhanh chóng nhưng lại dài đằng đẵng, mọi cảm xúc chợt ứa ra, mắt Mạnh Mạnh nhòe đi, nhưng cô cố gắng để không khóc, đáp lại:

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Em ở đây."

"Gió trời thu mát mẻ: Mạnh Mạnh, anh về rồi!"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Anh xấu lắm! Sao anh lại đi lâu như vậy hả? Anh có biết tim em đau thế nào không? Anh có biết em nhớ anh đến thế nào không? Anh có biết em khóc bao nhiêu không? Anh có biết không? Hả?"

"Gió trời thu mát mẻ: Anh yêu em."

Mạnh Mạnh vẫn đang như phát điên gõ bàn phím, muốn kể hết mọi khổ sở mình đã phải chịu, chợt nhìn thấy dòng chữ ấy, tâm hồn mềm hẳn lại, trái tim cũng như muốn tan ra...

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Anh nhìn tên em thì biết."

"Gió trời thu mát mẻ: Nói một câu yêu anh khó đến thế cơ à?"

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Được rồi, em yêu anh. Yêu nhất anh rồi còn gì nữa!"

"Gió trời thu mát mẻ: Anh có phải 'Gió trời thu mát mẻ' đâu."

"Yêu nhất Gió trời thu mát mẻ: Chứ anh là ai?"

"Gió trời thu mát mẻ: Tên thật của anh là Duy Khải."

Mạnh Mạnh hơi liếc nhìn ông sếp đang ngồi cùng phòng với mình, thầm nghĩ chắc là trùng tên.

"Yêu nhất Duy Khải: Vậy được chưa?"

"Yêu nhất Mạnh Mạnh: Cảm giác như đặt tên đôi ấy nhỉ? Người ta có áo đôi, cốc đôi, vòng đôi, chúng ta có tên đôi."

"Yêu nhất Duy Khải: Hừ, tên em có phải Mạnh Mạnh đâu!"

"Yêu nhất Mạnh Mạnh: Chứ trước tên em chẳng là thế còn gì?"

"Yêu nhất Duy Khải: Bạn bè hay gọi em thế thôi, chứ bố mẹ em đặt tên em là Minh Anh cơ!"

Lại đến lượt Duy Khải quay sang nhìn cô thư kí của mình. "Không trùng hợp đến vậy đâu, tên Minh Anh cũng khá phổ biến mà." cậu thầm nghĩ.

"Yêu nhất Minh Anh: Được chưa nào? Em biết anh yêu em nhất mà."

17. Chương 17: Kết - Happy Ending (xong)

"Yêu nhất Minh Anh: Mà em đang ở đâu thế? Để anh còn đi tìm."

"Yêu nhất Duy Khải: Giờ này mà anh không phải làm việc à? Em đang phải ngồi trong phòng làm việc đây này."

"Yêu nhất Minh Anh: Nghỉ một ngày cũng không sao, công việc vẫn hoàn thành bình thường là được!"

"Yêu nhất Duy Khải: Anh sướng nhé, em phải ngồi cùng phòng với boss."

"Yêu nhất Minh Anh: Em làm gì mà ngồi với boss?"

”Yêu nhất Duy Khải: Làm thư kí chứ làm gì! Chẳng hiểu boss em nghĩ gì, bắt thư kí phải ngồi cùng phòng mới chịu cơ!”

”Yêu nhất Manh Manh: Anh cũng ngồi cùng phòng với thư kí này. Mà em ngồi cùng phòng boss chat chút với người yêu không sợ bị phát hiện à?”

”Yêu nhất Duy Khải: Xí, ai là người yêu anh hả? Mới cả boss em cũng đang chat hay sao í...”

Nói đến đây, cả hai cùng dừng lại, sững sờ quay lại nhìn nhau. Hai ánh mắt chạm nhau trong không trung, họ dường như có thể thấy được hình ảnh của mình trong mắt người kia.

- Manh Manh?

Dùng cái bản mặt của boss mà gọi tên thân mật của cô, Manh Manh bày tỏ mình thật cặn lời.

- Manh Manh phải không?

Khá là bối rối, Manh Manh đành cười một cái:

- Vâng!

- Thật à?

- Chính boss hỏi trước đấy chứ.

- Em gọi anh là gì cơ?

Manh Manh đứng hình. Thôi xong, quên miệng rồi...

- Boss ạ.

- Anh là Duy Khải mà, là Gió trời thu mát mẽ đó!

- Nhưng anh có cái mặt của boss. Không gọi anh là boss thì là gì?

- Gọi Khải là được.

- Dạ vâng, thưa bos...

- Hửm?

- Nhưng anh với anh khác nhau mà!

- Em nói cái gì nghe lằng nhằng thế?

- Anh thế này, với anh thế kia khác nhau.

- Tức là em yêu anh trên mạng, chứ không yêu anh thực tế?

Sau hai năm, Duy Khải nghĩ thơ đã có khí chất của boss phúc hắc rồi...

- Không phải vậy, em vẫn yêu anh mà. - Manh Manh sắp khóc đến nơi rồi đây.

Duy Khải mỉm cười, cúi đầu khẽ chạm vào môi cô:

- Thế mới ngoan chứ. Em chỉ có thể là của anh thôi.

---Hết---

18. Chương 18: Ngoại Truyện 1: Tiểu Manh Manh

Chào mọi người, mình tên là Tạ Tiểu Manh, ba mẹ hay gọi mình là Tiểu Manh Manh, năm nay mình 6 tuổi.

Ở lớp bạn bè cứ hay hỏi mình sao ba mẹ lại đặt tên mình lạ vậy, mình nói rằng Manh nghĩa là đáng yêu.

Nhưng mình biết lí do thật sự của cái tên này...

- Mẹ, sao tên con lại là Tiểu Manh? Bạn bè nói cái tên này thật kì lạ.

Mẹ vẫn đang chăm chú làm việc:

- Ủ?

- Mẹ!

- Tiểu Manh Manh ngoan, ra chỗ khác chơi đi con.

Tức giận nga, tiểu vũ trụ của Tiểu Manh Manh bùng nổ!!

Thế là mình giật lấy tài liệu của mẹ:

- Mẹ!

- Haizz, mẹ đây, sao con?

- Sao ba mẹ lại đặt tên con như vậy chứ?? Ai cũng trêu con hết!

Mẹ vuốt tóc mình:

- Tiểu Manh, không phải là vật nhỏ đáng yêu sao?

- Nhưng lớn rồi để tên như vậy sẽ không hay!

- Tiểu Manh Manh của mẹ lúc nào cũng đáng yêu hết!

Mình không hài lòng với đáp án này tí nào, phụng phịu trả lại tài liệu cho mẹ. Đi tìm ba ba vẫn là tốt hơn.

Ba ba đang xem TV.

Mình trèo lên ghế sofa ngồi cùng ba ba:

- Ba ba?

Ba ba thương mình hơn mẹ nhiều, mình vừa gọi là ba ba đã quay sang:

- Sao thế con?

- Sao ba mẹ lại đặt tên con là Tiểu Manh ạ?

- À, vì mẹ con là Manh Manh, nên con là Tiểu Manh ấy mà! Ba định đặt tên con là Tà Tiểu Manh Manh luôn cơ, nhưng mẹ con bảo như thế thì dài quá, nên Tiểu Manh Manh chỉ là tên thân mật của con thôi.

Thế giới bé nhỏ trong tim Tiểu Manh Manh sụp đổ!!!

Huhuhu, sao ba ba có thể nói lạnh lùng như vậy chứ!!! Tên của mình được đặt thật là tùy tiện quá đi mà!

19. Chương 19: Ngoại Truyện 2: Con Cũng Muốn Có Chồng!!

- Tiểu Manh Manh, sao con cứ dán mắt vào máy tính cả ngày thế? - Mẹ hỏi mình.

- Con đang tìm chồng!

- Sao cơ?

- Tiểu Khải Khải vừa mới sinh, ba mẹ chỉ quan tâm tới nó thôi! Con muốn có chồng, chồng con sẽ không quan tâm tới người khác!!

- Ai bảo con tìm chồng trên máy tính thế kia hả?

- Là ba ba đã kể cho con. Ba ba nói ba mẹ cũng yêu nhau như thế!

- Ba con chỉ giỏi nói linh tinh!

Bỗng ba ba xuất hiện sau lưng mẹ, ghé sát vào tai mẹ nói nhỏ:

- Manh Manh của anh, ai nói linh tinh thế?

Mình chẳng hiểu sao mà tự nhiên mặt mẹ lại đỏ lên như bị sốt ấy, nói chung là mặc kệ, mình phải tìm chồng trước đã.

Mẹ lại định ngăn mình:

- Tiểu Manh Manh à...
- Kệ con nó đi em, phải cho nó tự tìm hiểu chứ!
- Yêu ảo nguy hiểm lắm!
- Chứ không phải ngày xưa tụi mình cũng vậy à?
- Anh đùa em à? Làm sao mà giống nhau cho được? Con bé còn nhỏ thế kia!
- Hồi đấy em cũng còn nhỏ...
- Nhỏ? Ủ, lúc đó em 16 tuổi, là trẻ vị thành niên. Nhưng Tiểu Manh Manh năm nay mới 6 tuổi! Là 6 tuổi đó!! Thuộc thế hệ nhi đồng luôn rồi!!!
- Rồi rồi, em bình tĩnh lại đã, có gì anh chịu trách nhiệm...

Giọng ba mẹ nhỏ dần, cuối cùng ba ba cũng kéo được mẹ đi, mình được tự do rồi!

Mình gõ từng chữ một:

- Chào mọi người!

Mọi người trên mạng rất thân thiện với mình:

- Chào bạn!
- Chào em!
- Chào người đẹp
- ~Oa, còn khen mình là người đẹp nữa chứ, họ tốt thật đấy!

- Em đang muốn tìm chồng.
- Vậy à? Gia đình em thế nào?
- Ba ba em là một tổng giám đốc, mẹ em là thư ký của ông ấy.
- Giàu có thật nhỉ? Vậy em muốn có một người chồng ra sao?
- Sau bình luận đó là một chuỗi các bình luận "Anh này" "Anh mới tốt" "Chọn anh đi"

Mình cảm thấy mình được trân trọng qua trời.

- Yêu cầu của em không cao, chỉ cần biết quan tâm tới em là được.
- Em muốn một người chồng khoảng bao nhiêu tuổi?
- Dạ, 8 tuổi là tốt nhất, 10 tuổi thì hơi già nhưng mà cũng được.
- ...Chuyện sau đó mình không muốn nhắc lại nữa, trái tim mình còn chưa có lành lại đâu, huhu.

20. Chương 20: Ngoại Truyện 3: Tiểu Khải Khải

Hi hi, mình chính là lí do khiến chị mình phải đi tìm chồng đây. Tiểu Khải Khải chính thức ra mắt mọi người!!

Ngay từ khi mới sinh, mình đã nhận ra chị mình không thích mình tí nào:

- Tiểu Khải Khải gì chứ, vì có mi mà ba mẹ không thương ta nữa!
- Oe oe.

- Khóc lóc cái gì, phiền phức quá đi mà! Đúng là trẻ con!!

- Oe oe.

- Người đừng hòng dùng cái trò này để bắt ta phải dỗ người, ta không dễ bị lừa như ba mẹ đâu!

- Hic...

Năm mình 3 tuổi, ngày đầu đi nhà trẻ, mẹ đang chuẩn bị đồ đặc cho mình. Mình lảo đảo đi đến trước mặt chị:

- Chị, chị, cho chị, hoa...

Chị chán ghét liếc nhìn bông hoa trên tay tôi:

- Bắn chết đi được, hái ở trong vườn ra đó hả? Chỉ giỏi phá hoại!

- Hức...

- Lại khóc, suốt ngày khóc! Làm sao mà khóc, hả? Có ai bắt nạt gì đâu!

Mẹ vội chạy ra bế mình lên:

- Tiểu Mạnh Mạnh! Sao con hư thế hả? Em nó có tội gì mà con mắng em?

- Mẹ...

- Ngoan, Tiểu Khải Khải ngoan, mẹ thương.

- Hừ, mẹ chỉ thương nó thôi chứ gì!

Nói rồi chị chạy ra ngoài.

Năm tôi 6 tuổi, lên lớp 1, chị tôi cũng 12 tuổi, lên lớp 6. Thành thật ra mà nói, cả hai ngày này đều quan trọng, nhưng ba mẹ vẫn lựa chọn đi với mình.

Lần đầu tiên mình thấy chị không nhìn mình với ánh mắt ghét bỏ:

- Tiểu Khải Khải này.

- Dạ?

- Em nói xem, chị có phải là được ba mẹ nhắc về hay không?

- Không phải vậy đâu.

- Ba mẹ đâu có thương chị?

- Ba mẹ thương chị Tiểu Mạnh Mạnh nhiều lắm lắm!

- Em thì biết gì chứ?

Thấy chị như sắp khóc tới nơi, mình vội vàng xoa xoa mắt chị:

- Chị đừng khóc, chị khóc không đẹp tí nào!

- Haizz, giờ đến lượt em chê chị hay khóc rồi...

- Không phải vậy.

Chị khẽ cười, xoa đầu mình:

- Ừ, không phải đâu mà.

Chẳng hiểu sao, mình cảm thấy câu nói ấy của chị giống như còn dụng ý khác, như là đang tự an ủi bản thân.

- Chị ơi? Chị có sao không?

- Chị ổn mà. Chị em mình xuống lầu thôi, hôm nay là khai giảng mà!

- Hay em nói với ba mẹ đi khai giảng cùng chị nhé?
 - Không sao, ngày đầu tiên vào lớp 1, em sẽ muốn có cả ba và mẹ bên cạnh đấy. Chị thì cấp 2 rồi, đi một mình cũng được.
 - Nhưng đây cũng là ngày đầu của chị ở trường mới mà?
 - Phải rồi ha...
- Ánh mắt của chị ấy lúc đó chứa rất nhiều cảm xúc mà mình không biết tên...

21. Chương 21: Ngoại Truyện 4: Chúng Ta Là Một Gia Đình!

Tối đó, mình nói với ba ba:

- Ba ba, chị Tiểu Manh Manh nói chị ấy được ba mẹ nhận về nuôi.
 - Sao cơ?
 - Trông chị ấy buồn lắm, chị ấy bảo ba mẹ không thương chị ấy.
- Ba ba trầm ngâm một lúc, rồi bảo mình:
- Ba ba biết rồi, con đi ngủ trước đi.
 - Dạ.

Sau đó mình nghe thấy tiếng ba ba nói chuyện với mẹ ở phòng bên cạnh:

- Tiểu Manh Manh nói với Tiểu Khải Khải rằng nó là đứa được nhận về nuôi.
- Tiểu Manh Manh dám bảo Tiểu Khải Khải là đứa được nhận về nuôi à? Con bé này càng lớn càng hư!
- Đấy, tại em cứ như thế nên con bé mới nghĩ linh tinh. Tiểu Manh Manh tưởng nó không phải là con ruột của chúng ta, nó đang buồn lắm rồi kia kìa.
- Sao cơ?

Mình nghe đến đoạn này, bèn lên ra khỏi phòng xem xem ba mẹ sẽ làm gì tiếp theo.

Ba mẹ đến trước cửa phòng chị, gõ cửa.

- Ba? Mẹ? Tối vậy rồi hai người sang phòng con làm gì?
- Ba mẹ có chút chuyện...

Chị bỗng nhìn thấy mình đang trốn ở một góc:

- Tiểu Khải Khải đang làm gì đấy?

Ba mẹ cũng quay đầu nhìn mình, mình đành phải ngượng ngùng đi ra khỏi chỗ nấp. Ba ba nói:

- Tiểu Khải Khải có mặt ở đây cũng hay, chúng ta mở một cuộc họp gia đình luôn!
- Hai đứa đều là con của ba mẹ, các con không cần phải nghi ngờ điều đó. Có lẽ vì Tiểu Khải Khải sinh sau nên dành được nhiều sự ưu ái hơn, nhưng vị trí của Tiểu Manh Manh trong cái nhà này vĩnh viễn không thay đổi.
- Dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Tiểu Manh Manh và Tiểu Khải Khải vẫn là bảo bối của ba mẹ. Các con có lớn lên thì vẫn cần được ba mẹ thương yêu, ba mẹ đã suýt quên mất điều đó, ba mẹ xin lỗi Tiểu Manh Manh.

Càng nghe thì mắt chị càng rưng rưng, đến cuối cùng thì oa oa khóc lớn. Ba mẹ dang tay ôm cả hai đứa mình vào lòng, thì thầm:

- Chúng ta sẽ mãi là một gia đình!

(Táo: Kỉ niệm 1 tháng thiếu 1 ngày kể từ khi kết truyện 28/7 - 27/8 nên Táo viết ngoại truyện này. Ngoại truyện không có H, cũng không kể về tình cảm giữa hai người nữa, mà là tình cảm của một gia đình nhỏ. Táo cảm thấy, hạnh phúc nhỏ bé thế thôi cũng là thứ mà rất nhiều người theo đuổi rồi. Hi vọng mọi người thưởng thức ngoại truyện thật vui vẻ <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tung-co-mot-fan-trung-thanh>